VOL. 112. NO. 7. JULY, 2020. 112. ÉVF. 7. SZÁM, 2020. JÚLIUS

Evangéliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Hungarian Baptist Convention of North America Since 1908 Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

FÖLGYORSULT AZ IDŐ

Tényleg fölgyorsult az idő? És ha fölgyorsult, végül is hogy volt képes egyáltalán csak úgy hipp-hopp fölgyorsulni? Talán a Mindenható rátette egyik ujját az abszolút óra állítógombjára, - mint mi az óra átállításkor, amikor egy perc alatt egy órával előbbre vagy hátrébb toljuk a mutatót? Aztán amióta felgyorsult az idő, a hatvan perc már csak ötven percig tart, azt is sietve teszi meg, egy hét csak hat napig, azok a napok is kapkodva követik egymást? Egy év meg tizenegy hónapig fújtatva-lihegve siet? Na, jól nézünk ki akkor mi emberek! Pörröghet eztán a szívünk, mint a felbúgatott motor, és sebesebben vágtathat ereinkben a vér, cikázhatnak a gondolataink, hogy nehogy valamiről lemaradjunk! Mert akkor baj lesz!

De a régiek, – amikor még nem gyorsult föl az idő – Isten napja alatt gyalog vagy szekéren is *odaértek*, ahova az útjuk vitte őket. Szántani, vetni ballagva is kiértek a mezőre. Az asztalos akár a falusi tiszta szobába készítette a pántos ládát akár a kastélyba a stílbútort, olyan akkurátusan dolgozott vele, hogy egyik is, másik is legalább száz évig szolgáljon. És szolgált is. Ma is megcsodáljuk azt, ami a kezük alól kikerült. Míg napjainkban a tömegárúk végtermékeit kerülgetjük lomtalanításkor a járdán, vagy gyűjtögetjük veszélyes hulladékként.

Ha meg akkoriban az Újvilágba szándékoztak átmenni, hát hetekig hajóztak az óceánon. Ma felülünk a repülőre, és nyolc óra alatt ott is vagyunk. Értékes napokat nyerhettünk volna így ügyeink megfontoltabb intézésére vagy feladataink pontosabb elvégzésére, *de vajon mit kezdünk ezzel az idővel?* Ha napokat töltünk bárhol a világon, szaladunk, hogy belezsúfoljunk ezekbe a napokba annyit, amennyi csak belefér. Pedig ha hazajövünk, ugyanazt a napot látjuk, amit amott, ugyanúgy fúj a szél és ugyanolyan eső esik. Aztán élményeink kihullanak emlékezetünk rostáján. Lehet, hogy semmi lényegeset nem vettünk észre, mert ahol lehetett vagy kellett volna, ott sem álltunk meg.

Az életünkbe viszont pontosan egy életnyi fér bele, amennyit kiszabott éveink megengednek, semmivel sem több, hiába is erőltetjük.

Mert tényleg úgy van, ahogy manapság széltében-hosszában mondják: fölgyorsult az idő? Vagy csak arról van szó, hogy kielégítetlenül és kielégíthetetlenül futunk, futunk és kapkodunk. Fürgén habzsolnánk az ismeretlen ízeket, a különleges látnivalókat, az élményeket, és tömködnénk magunkba az örömöket, mert félünk, hogy valamiről lemaradunk. Amiből pedig másoknak bőven jut. Ettől pedig kitör rajtunk a pánik. De az élmények emésztetlenül, végül emészthetetlenül fekszik meg a gyomrunkat. A rohanások meg az idegrendszerünket. Azok is, amiket megragadtunk, és azok még inkább, amik kicsúsztak a kezünkből, vagy csak vágyainkat borzolták.

Amit aztán összehordtunk, össze is zagyváljuk, végül meg *nem tudunk velük mit kezdeni.* Így vagyunk nem csak az élményeinkkel, hanem egyáltalán mindennel. A tudományunkkal, elkezdett és be nem fejezett dolgainkkal, netán magával az élethivatásunkkal is. Kifaragni való, de torzón maradt jellemünkkel, ajándékba kapott, de zsákmányként szorongatott éveinkkel. Végül, ha a számadás szele megérint, ott állunk a próféta szavával: *„sokat vetettetek és keveset takartatok", „férgek a derékaljunk és pondrók a takarónk"* (Agg 1:6, Esl4:11). Ezért aztán *meg kellene gondolni a mi utainkat!* (Agg 1:7).

folytatás a 3. oldalon

Ady Endre:

AZ IDŐ ROSTÁJÁBAN

Kezében óriás rostával
Áll az Idő és rostál egyre,
Világokat szed és rostál ki
Vidáman és nem keseregve
S búsul csak az, akit kihullat.

S aki kihull, megérdemelte,
Az ocsut az Idő nem szánja,
Aszott nemzetek, hűlt világok,
Tört életek miazmás vágya
Halálra-valók s nem kár értük.

Szóljak próféták új szavával:
Nem kik mertek tagadni múltat,
De kik nem magvak a Jövőnek,
Mindig azok, akik kihullnak:
Világok, népek, girhes eszmék.

Fonnyadtak s összezsugorodtak,
(Így szól az új próféta-ének)
Az Úr, az Idő áll örökké,
De elmúlnak a renyhe népek
S velük együtt a tiszta Lóthok.

Óh, aszottak és be nem teltek
S óh, magam is faj-sorsom osztván,
Be igazság szerint hullunk ki
A kegyetlen óriás rostán,
Kedvét nem töltvén az Időnek.

A TARTALOMBÓL

English section - pages 7-8.

Istennek van ideje. Nekünk?

A koronavírus és Krisztus

Gyülekezeti beszámoló: Kárpátalja, Délvidék (Kossuthfalva)

Szentföld - beszámoló (1)

Érthetetlen érzelmeink (4) Az öröm

Ének: Várj gyermekem!

Evangéliumi Hírnök
GOSPEL MESSENGER

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:
Send address changes to:

Evangéliumi Hírnök
Subscription Manager
12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by the Hungarian Baptist Convention of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
1370 Michigan Blvd.,
Lincoln Park, MI 48146
Tel: (313) 382-3735
herjeczki@yahoo.com

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket a szerkesztő címére kérjük.

A szerkesztő bizottság tagjai:
Gergely István, Püsök Dániel és Szabó István

Our address on the internet:
http://www.evangeliumihirnok.net
E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

$25.00 annually

Send subscription and change of address to
Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
12409 Devoe St.
Southgate, MI 48195
Tel.: (734) 284-7107
furbill@hotmail.com

* * *

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
11727 Breadfruit Ln.
VENICE, FL 34292
rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DR. ISTVÁN GERGELY
225 East 80th Street
NEW YORK, NY 10075
gergelyis@gmail.com

Alelnök / Vicepresident:
REV. DÁNIEL PÜSÖK
7379 Islington Ave.
Woodbridge, ON, L4L 1W2, CAN
pusokdaniel@yahoo.com

Titkár / General Secretary:
ISTVÁN SZABÓ
11 E. Michigan Ave.
PALATINE, IL 60067
szaboek@sbcglobal.net

Pénztáros / Treasurer:
ZSIGMOND BALLA
2518 E. McKittrick Place
BREA, CA. 92821
zsigmond@sbcglobal.net

* * *

Q Press Graphic Design Studio
2124 Rose Villa Street, Pasadena, CA 91107

A SZERKESZTŐ ROVATA

A *Ráma Táborban* lenne ilyenkor a „helyünk”, nekünk, amerikai magyar baptistáknak. Ott is lennénk, ha lehetnénk – de mint az élet annyi más területén, itt is áthúzta terveinket a járvány. *Bibliai konferencia, szövetségi közgyűlés* (ez lett volna a 113.), *ifjúsági és gyermektáborozás, a Nőszövetség és a Férfi Szövetség estéi és gyűlései,* az utóbbi időben egyre népszerűbb *ifjúsági est, a tábortűz, Pali bácsi traktoros körútjai* – lehetne még folytatni, ugye -, mind elmaradnak az idén. Hiányzik – jeleztétek többen is. Nekem ez lett volna a 39-dik júliusi találkozás ritkán látott testvéreimmel.

Talán még *a tábornak is hiányzunk.* Imádkozzunk a torontói gyülekezetért (ők most is fenntartják a tábort – de vendégek és bevétel nélkül), a tábor és a rajta lévő épületek, a kápolna biztonságáért, s egymásért; azért, hogy a vihar elmúlta után ismét találkozhassunk!

Vajon mindent megváltoztathat, megszüntethet, fölfordíthat, tönkretehet szép világunkban, életünkben ez a vírus? Nem, nem mindent. Isten Igéje sok példát mutat a figyelmes hívőnek arra, hogy határa van a próbának is, a nehéz időknek is – a határt Isten szabja meg.

A nehéz idők során nem csak elfáradni lehet, hanem *megerősödni* is. Olyankor mutatkozik meg hitünk eredetisége, karakterünk nemes vagy megalkuvó-hitvány volta.

Sokminden megváltozott és változóban van. *Mi is változunk* – vajon javunkra? Észrevesszük egymást: fiatalok és idősek vagyunk - erősebbek és gyengébbek, ellenállóbbak és sérülékenyebbek. Vigyázunk egymásra, megértjük egymást az ítélkezés helyett, türelmesebbek vagyunk, többet is megteszünk egymásért, mint egyébként. Imádkozunk egymásért.

Nem fuvalkodunk fel, s nem képzeljük sérthetetlennek magunkat – nem sokan, de azért voltak és vannak testvéreink között is, akiket elért a koronavírus. Legtöbbjük meggyógyult – hála az imameghallgató Úrnak, s az egymásért könyörgő testvériségnek. Az első kört sikeresen vettük. Az utóbbi hetekben legtöbb gyülekezetünkben újra megkezdődhettek a nyilvános istentiszteletek. Az ezzel kapcsolatos öröm mellett a találkozás új formái új próbákat is hoztak. Az Úr majd átsegít bennünket azokon is – s tudjuk, hogy ami rajtunk áll, azt nekünk kell megtennünk; meg is teszszük, vigyázunk magunkra és egymásra is. Nem eltávolodunk egymástól, hanem a külső távolság ellenére talán még közelebb is jutunk egymáshoz.

A vírus sajnos mintha *újra lábra kapott* volna Amerika jó részén. A választások közeledtével a politikai hangulat is egyre szélsőségesebb. Nagy szükségünk van Urunk vezetésére, Igére, szeretetre, imádságra. Az én igém ezekre a hónapokra is ez: „*Mindennek a vége pedig közel van, legyetek tehát mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok!”* 1Pt 4,7. (szerk)

Megérkezett Chicagóba, új szolgálati helyére Lukács János lelkipásztor tv. és felesége, Erzsébet.

A koronavírus járvány okozta utazási korlátozások megnehezítették ugyan, de meg nem akadályozhatták, hogy testvéreink – miután elköszöntek a *Budafoki Gyülekezettől* -, július 2-án a Budapesti Liszt Ferenc repülőtérről (Ferihegy) elinduljanak és még aznap este megérkezzenek az őket váró gyülekezet és család örömére.

Lukács testvér így folytatni fogja az *amerikai magyar baptista misszióban* a korábban 14 évig (2003 - 2017) végzett szolgálatát. Áldást kívánunk életükre, szolgálatukra! Lapunk olvasói pedig várják – bízom benne, hogy nem hiába – testvérünk írásait.

Luther gondolatai a járványhoz való hozzáállásról

„Ezért arra kérem az Istent, hogy könyörüljön rajtunk, és óvjon meg bennünket. Orvosságot osztok, és én is beveszem. Tartózkodom a fertőzött személyektől és helyektől, ha nincs ott rám szükség, így vigyázva a saját egészségemre, nehogy én mérgezzek és fertőzzek meg másokat, és így hanyagságból okozzam mások halálát. Ha az Isten meg akar találni, akkor meg is talál, de így mindent megtettem, amit megtehettem, és így sem a magam, sem pedig mások haláláért nem vagyok felelős. Ha a felebarátomnak szüksége van rám, nem fogom elkerülni sem a helyet, sem a személyt, hanem önként odamegyek hozzá, és segítek neki, ahogy arról fentebb volt szó. Nézd, ez igazi, istenfélő hit, amely nem vakmerő, nem pimasz és nem istenkísértő."

(*Luther: Elmenekülhetek-e a halál elől? Luther Válogatott Művei 5,546)*

"Az elővigyázatosság nem feltétlenül félelemből fakad, és a vakmerőség nem egyenlő a hittel."

(***Szeretet***, 2020. április, 3.o.)

FÖLGYORSULT AZ IDŐ

folytatás az 1. oldalról

A nagy rohanásban *elvesztettük a szent egyszerűséget*. A tiszta és a finom hatások iránt való érzékenységünket. Az agresszív, tolakodó, zajos rock elvégzi ifjaink fülében, még inkább a lelkében, hogy a halk hangot már nem is hallják. Vagy csupán unalmasnak találják. A harsány színek – főleg ha az elektronikus képernyőn jelennek meg – kiölik a szelíd árnyalatok észlelését magunk körül a természetben. Trillázna a madárka és simogatna a felkelő napsugár, *ha kissé csendben maradnánk*. A csendes kamránkban pedig, - ahol igazán nem érdemes, sőt nem is lehet sietni, - *a halk és szelíd hang* (1Kir 19:12) beszélgethetne velünk, tanítgathatna az időnk okos és az ajándékba kapott képességeink alkalmas felhasználására, és áldásnak szánt társainkhoz való bölcs viszonyulásra.

Lejárt a halk szavú imák ideje, az égre emelt kezekkel kiabálók hangját közelebb vélik a trónushoz, pedig *a rajta ülő nem süket* (És 59:1). A csendes bizonyságtételnél átütőbb erejűnek vélik a dübörgő fesztiválok tetemre, illetve megtérésre hívását. Mert a hívők életébe is *betört a minél több „lelki" élmény hajszolása*. A sodrás, a tempó, a pörgés, a sokféle kegyességi tevékenység, a bőséges lelki kínálat. És jaj annak, aki lemarad! Mert ugyebár fölgyorsult az idő!

Ábrahámnak még száz év kellett, mire az Istentől megígért fia megszületett. Hol vagyunk már mi ettől? Mi hajszolt korunk türelmetlen gyermekei vagyunk. Sokat akarunk és nem közönségeset, mert **elhitették velünk, hogy csak a kiváló eredmény, a világra szóló hírnév a valami, mert ez illik a hatalmas Istenhez is.** Mi pedig emberek vagyunk és ráadásul végesek, a határidők foglyai, el kell mennünk a világ végéig minél előbb, mert így hangzott a parancs a misszióra is (Mt 28:19).

Eközben megfeledkezünk arról, hogy *Isten viszont nem siet. Igaz el se késik sohasem* (2Pét 3:9). Neki van ideje. A Názáreti harminchárom évig élt ezen a földön, *sose sietett, mégis mindenhova odaért gyalog is, ahova akart.* Sose kapkodott, mégis mindent elvégzett, amit az Atya rábízott. **Volt ideje** egy szomjas szívű asszonyra Samária kútjánál, és egy érteni vágyó Nikodémusra az éjszaka kellős közepén.

Figyeljük meg egy kissé a *természetnek Istentől megszabott rendjét is.* Egy egészséges kisbaba megszületéséhez az anyaméhen belül kilenc hónap kell. Gyorsabban nő-e a magzat, ha az anyja többet eszik, többet aggódik? Érdemes-e ezt siettetni? Vajon fel lehet-e gyorsítani a tavasz közeledtét? Érdemes volna-e januárban kicsalogatni a rügyeket, hogy azután februárban lefagyjanak? Több termésre számíthatnánk-e ez által? A természet rendjét Isten határozta meg, és hűségesen fenn is tartja: *„amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka"* (1Móz 8:22). És hiába hajszoljuk magunkat akár munkával, akár szórakozással, akár misszió-munkával éjt nappallá téve, amikor *Isten az őt szeretőknek álmukban is ad eleget* (Zsolt 127:2).

Vajon tudjuk-e még, hogy *a soknál* csak egy van több: *az elég* (1Tim 6:6-10, 1Kor 12:9). Hogy *jobb egy marokra valót szerezni nyugodtan, mint két marokra valót hajszoltan és hasztalan erőlködéssel* (Préd 4:6). Ez még a lelkiekre is igaz. Hogy attól az állandó belső nyugtalanságtól, félelmektől, hajszoltságtól meg lehet szabadulni, ami elhiteti velünk, hogy „most más időket élünk". A 131. zsoltár így tanít: *„Uram, nem fuvalkodik fel szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem a lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem."* Akkor pedig nem kényszeríthetnek minket semmire se azok, akiknek fölgyorsult az idő, mert *nyugodt szívvel engedjük őket magunk mellett elrohanni.* Mi pedig járunk az Istentől meghatározott tempóban az Istentől kijelölt úton.

Hegyi András lp.,
nyugalmazott teológiai tanár, BTA

NÁHUM PRÓFÉTÁT OLVASVA

Birodalmak omlása hatalmas,
elenyészik minden nagy erő;
véget ér egy korszak, új idő
jön; s nem tudni még, kit emel magas
helyekre, más népek fölé
e hullám, e földrengés,
a sors, - vagy főleg és
leginkább a mindörökké
biztos égi trón. Mert van égi
hatalom is: Ő az igazságos,
rendíthetetlen. Ítéli
ellenségeit, ellene senki se
állhat, jogosan kormányoz. -
S bármi nagy, elpusztul Ninive.

Szilágyi József

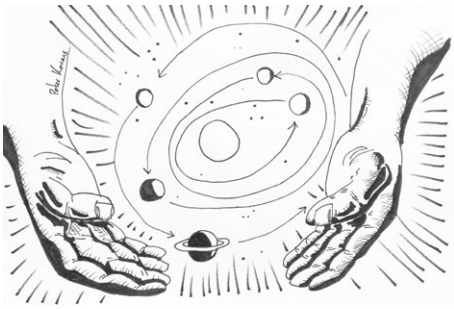

Mécs László:

A MINDENSÉG BALLADÁJA

Éb-red, moc-can a tojásban a sejt:
„Is-ten Is-ten", huszonöt napi ritmus.
Tit-kon dob-ban anyaméhben a lét:
„Is-ten Is-ten", kilenc havi ritmus.
Ó jaj, ha kihagyna! –
De él az Erő, de él az Ütem:
„Is-ten Is-ten Is-ten Is-ten!"

Dobogón zakatol, kacagón-zokogón zakatolgat a szív:
„Is-ten Is-ten", jó nyolcvan a pulzusi ritmus.
Ó jaj, ha kihagyna! A vérpatakokba
belefagyna a lét-zene s pirosan párázna magasba
lelkünk, ha kihagyna a ritmus!
De él az Erő, de él az Ütem:
„Is-ten Is-ten Is-ten Is-ten!"

Csobogón menetel a patak, a folyó, a folyam:
„Is-ten Is-ten Is-ten Is-ten!"
Ó jaj, ha kihagyna a ritmus! A hegytűl a tengeri tájig
belehalna halak sokasága, hajók sora, sajkák,
malmok raja rína! –
De él az Erő, de él az Ütem:
„Is-ten Is-ten Is-ten Is-ten!"

Lobogón jön a Nap, megy a Hold, megy a Nap, jön a Hold:
„Is-ten Is-ten nap-pal, éj-jel" háromszázhatvanötször!
Ó jaj, ha kihagyna a ritmus! Nem volna szivárvány,
nem volna virág, nem volna világ, csak futna a Föld,
a gigászi koporsó! –
De él az Erő, de él az Ütem:
„Is-ten Is-ten Is-ten Is-ten!"

Ragyogón menetelnek a csillagok és naprendszerek egyre:
„Is-ten Is-ten fény-év, fény-század, fény-ezred."
Ó jaj, ha kihagyna a ritmus!
De él az Erő, de él az Ütem:
dobog és csobog és lobog és erjed az Idő a Tojásban.
A Tojásnak a héja: az Örökkévalóság,
mely áll a Tenyéren, áll, tartja az Isten.

KORONAVÍRUS ÉS KRISZTUS

A John Hopkins Egyetem adatai szerint a járvány kitörése óta 11 és fél millió embertársunk lett koronavírussal fertőzött, és több mint 500 ezren estek áldozatául a betegségnek. Az USA az egyetlen fejlett ország, ahol a várhatóan hullámokban ránk csapó kihívások közül még mindig az elsővel bajlódunk, és ezt tükrözik a számadatok is: közel 3 millió fertőzött és több mint 130 ezer halott (július 6-án). A mutatók napról-napra kedvezőtlenebbek. Nem csak egymást figyeljük és mérlegelünk túl a határokon is, de tanulunk a történelmi feljegyzésekből is. Ismereteink vannak a járványok lefolyásáról. Elmondhatjuk, hogy minden eddiginél több tapasztalat, tudás és eszköz került bevetésre, ám ezeknek a hatásosságát így, a folyamatok sodrásában bajos felmérni. Előre nem látható tényezők, az egyéni életeket és a társadalom egészét érintő ismeretlenek teszik még nehezebbé ezekben a kritikus helyzetekben a tervezett védekezést. Vagyis, ha a megmérettetés kizárólag az észszerűség szintjén történne, muszáj lenne kimondanunk: ezt az erőnk feletti próbát - eddig - nem jelesen vettük.

Bár az élővilág jobb megismerése, az életet veszélyeztető jelenségek tudományos megközelítése és az élettámogató alkalmazások Isten-adta képességeinknek csupán egy részét követelik tőlünk, sokan már ennyiről is vakon vitáznak. A szakemberek véleményét és tanácsait felülírják a „megmondók," és a felelősségvállalást a konspirációs agyrémek – másszóval: győz a kétség. Az alázatos tudós igyekezetéhez hasonlítanám a hívőét, aki korlátoltságait és hiányosságait előbb belátva él a hit tanulságaival, majd kínálja azokat a környezetének is. Miért? Nyilvánvaló, még többet kell tudnunk ahhoz, hogy egy eddig ismeretlen vírus világméretű terjedését megelőzzük. Többet, hogy a fertőzés okozta betegségeket legyőzzük. Többet, hogy fertőzötten, sokféleképpen sértve is akarjunk és tudjunk egymásért tenni. A hit is tudás.

Ezért szólaltak meg a hit emberei a korábbi járványok idején. Nem a tudósok helyett, sem a nevükben, hanem a hit tudását bevetve szólították meg koruk emberét, mint például *Luther* a wittenbergieket, 1527-ben. A félelmetes bubópestis áldozatait gondozni, majd temetni kellett. Valakiknek akkor is ügyelni kellett a város rendjére, mint ahogyan szükség volt az „őrhelyükön álló" prédikátorokra is. Rövid iratában helytállásra szólított fel mindenkit, óvatosságra, és a megelőzés akkor ismert módjainak a gyakorlására. Ő maga is így élt. A városban maradt (kisleánya, Erzsike a járvány áldozata lett), szolgált, bátorított.

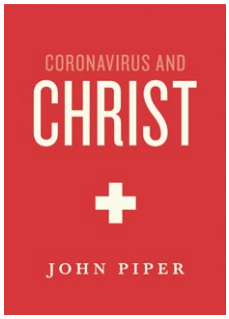

John Piper könyve a *„Koronavírus és Krisztus"* egy ilyen kiáltvány. Nem tudományos értekezés ez, főleg nem a koronavírusról, hanem egy ország -, sőt világszerte ismert igehirdető elmélkedése a járvány legelején. Globalizálódott világunkban a menekülés csak a hitetleneket kísértheti, és éppen ezért **ez a felhívás arról szól, hogy miféle helytállásra neveli a próba Krisztus mai követőit.**

Két fő részből áll ez a rövid könyvecske. Az első azt mondja el, hogy hívő „tudásunk" kútja a Szentírás, amiben Isten szól hozzánk. A hit készségével fogadjuk, amit mond, mert Igaznak ismerjük Őt, és tapasztalataink vannak a Bibliában kijelentett igazságok jó hatásáról. Piper testvértől el is várjuk, hogy az Úrral való kapcsolat „megkóstolásáról", mint a hitünk igazolásáról írjon, hiszen ő a „keresztény hedonizmus" evangélikál körökben legismertebb szószólója.

Személyes élethelyzetéről többet ír, mint a vírusról (mit is írhatott volna, hiszen ez a láthatatlan, parányi lény gyorsabban változik, mint mi, és csak úgy, vagy addig él, míg van mit egyen), de megtudjuk, hogy Piper személyében egy "túlélő" beszélget velünk arról, hogy Istennel minden emberi próba átélhető. A Biblia megbízhatóságáról tehát nem körkörös érveléssel tanít, hanem a tanúságtételével minket is **a Sziklához hív.**

Egyik kedves magyarországi ismerősöm *Dr. Lennox könyvét* olvasta éppen ezekről, és miután átnézett ezen, hát, lekicsinyelte. Lennox hívő testvérünk, aki az egzakt tudományokban mozog otthonosan, a másik igehirdető, aki a Szentírás értelmezésében fogja az elődök kezét. Piper túláradó puritanizmusa átüt a következtetésein, hosszasan fejtegeti az „igazság magvakat". Ha van, amit furcsáll, ha valamivel nem ért egyet a magyar baptista olvasó, ez annak tudható be, hogy mi nem a kálvinizmusban találtunk lelki otthonra.

Aki az első fő részt igei alapvetésnek tekinti, a másodikban az alkalmazásról olvas néhány példát. Én inkább meditációnak, elmélkedésnek tartom a könyv első részét arról, hogy *„Ki az Isten, akiben bízva akár a nehézségek idején is jó történhet velünk?"* Így bátorkodtam arra is, hogy a könyv második felében átugorjak mindazon, ami – szerintem – nem jó. Nevezetesen, én nem egyezem a szerzővel abban, hogy a járványban Isten erkölcsi borzalmakat akar bemutatni (1), sőt ítéletet gyakorol valakiken (2). Mindez abból következik, hogy a feljebb említett teológiai rendszerben Isten számlájára írható a vírus, de még a terjedése is. A megbetegedés az élet része. Más eredetű támadásoknak is ki van téve a szervezetünk, és így, vagy úgy, de mindnyájan szenvedünk, mint közösségek is. Véleményem szerint, amíg maga Isten nem mondja, hogy ez a vírus okozta járvány az Ő büntetése bárkin is, addig várjunk Tőle – így halált érdemlőkként is – gyógyulást és helyreállítást!

A meditáció három utolsó „állomásánál" viszont kár lenne kiszállni. Valóban, Krisztus második eljövetelére gondolunk ezeket látva, és a „jel" megtérésre hív bennünket. A veszélyhelyzetekben vállalt szolgálat hasznos bizonyságtétel az Úrról (ezt a szociológus, Stark könyvéből vett idézetekkel is alátámasztja, mint történelmi példákkal hívő elődeink helytállásáról hasonlóan kritikus időkben). Kétségtelen az is, hogy a komfort zónák megszokott kényelmét hiányoljuk, és ha sokáig tart ez a hiány, akkor kaphatóbbak vagyunk új felállásokra és kezdeményezésekre. Máris látunk ezekre példát!

A könyv értékét növeli, hogy az első fele hasonlóan hasznos kiindulási pont lehet más bajunk hasznos kezeléséhez is. A lázongásokért, a károkozásokért, a törvénytelenségekért nincs az a kálvinista, aki Istent okolná. Épp a szerző háztáján ütötte fel a fejét ez a másféle „járvány," Amerika egy "hűvös"-nek titulált államában. Keresztyénnek lenni nem azt jelenti, hogy mindenért Istent okoljuk. **A keresztyén hívő mindent Krisztussal él át** – erről szól ez az értékes könyv.

Novák József

A teológusok elhívásuk szerint az egyház vízügyi mérnökeinek és csatorna felügyelőinek tisztét töltik be: feladatuk, hogy biztosítják, Isten tiszta igazsága bőségben eljusson oda, ahol szükség van rá, és hogy kiszűrjenek minden egészségre ártalmas szennyeződést."

J.I. Packer: *A megújulás teológiája*

EL KELL SZÁMOLNI A BESZÉDDEL!

„Minden hiábavaló szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján." Máté 12:36

Különleges isteni ajándék a beszédképesség. A beszéddel érzelmeinket, gondolatainkat tudjuk kifejezni. Isten az ember beszédképességét beleszőtte világmegváltó tervébe: *„tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket"* (1Kor 1:21Károli). Az evangélium terjesztésének egyik legeredményesebb eszköze ma is az élő szó. Talán ez a magyarázata annak, hogy az Úr olyan szigorúan kéri számon a méltatlanul kiejtett szót *„Mondom nektek, hogy minden hiábavaló szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján."*

Milyen jámbor túlzásnak tűnt az Úr Jézus megállapítása: egészen a legújabb korig! Amennyire hihetetlen volt az előző századokban, olyan félelmetes napjainkban, amikor tudjuk, hogy a szó nem tűnik el nyomtalanul, hanem rezgéseket kelt. Már az embernek is megvan a képessége arra, hogy meg tudja örökíteni a jelent, és a kívánt időben előhozza a múltat. Talán nem vagyunk messze attól sem, hogy ki tudjunk vallatni élettelen tárgyakat a múltról. Mi lesz, ha egyszer a Megváltó korabeli kövek megszólalnak?!

Életveszélyből megmenekült emberek mondják el, hogy a veszély pillanatában az egész addigi életük tüneményes sebességgel lepereg előttük. Régen elfelejtett, mélyen a tudat alá süllyedt események egyszerre tudatossá, világossá lesznek. Ezt magam is átéltem.

Ezek a tapasztalatok arra engednek következtetni, hogy minden ember magában hordja a saját „beépített kis magnetofonját", amely a kellő időben egy „felső vezérlésre", csalhatatlan hitelességgel elénk hozza saját múltunkat, elmondott szavainkat. *„Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, a ki egyrészt világ(osság)ra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait"* (1Kor 4:5Károli).

A zsoltáros kétfelé irányuló imádságát kell elmondanunk: *„Uram, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását!"* (141:3). *„Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám"* (Zsolt 51:17).

Herjeczki András
Egykori detroiti lelkipásztor
Gyöngyszemek az Újszövetségből, 1981

ROMOKBÓL ÉLETET

Mindannyian hevertünk romokban ... egyszer vagy talán többször is, de az is lehet, hogy épp most vagyunk ott. Földi életünk áldásai, Isten kegyelme, Krisztus naponkénti gondviselése mellett, vannak olyan időszakok és élethelyzetek az életünkben, amikor lelki értelemben nyögdécselünk.

Sokszor küszködünk és harcolunk, hol az ellenséggel, hol másoktól eltűrt megaláztatással, hol saját hiányosságainkkal és vajmi kevés reménységgel a győzelem horizontján. Máskor a bűneink miatt heverünk az önvád, önsanyargatás pocsolyájában, vagy talán a következményektől való félelem miatt meg sem próbálunk onnan felkelni és teljesen átadni mindent Istennek. Nőkként lehet, hogy hajlamosabbak vagyunk a másokhoz való viszonyításhoz, s talán megengedjük magunknak az "úgysem vagyok elég jó feleség/édesanya/barátnő" önpusztító gondolatot. Talán még mindig romokban hever az önértékelésünk, a saját életünk felől való megnyugvás és bizonyosság afelől, hogy minden apró kis részletével, Isten kezében van az. Az emberi büszkeség, a meg nem bocsátani akaró lelkület lelki börtöne is ott lehet némelyek életében. Nevelésben átélt kudarcok, nagykorú gyermekeink Istentől való eltávolodása és még folytatni lehetne a felsorolást, mind-mind olyan pontok az életünkben, ahol összeroskadhatunk, ha csak a saját erőforrásainkra hagyatkozunk.

Mik ezek ha nem földi létünk lelki romjai? Romok, ahol időközönként elég hosszasan időzünk, míg máskor csodával határos módon egy láthatatlan de mégis tapasztalható erő felemel, felépít és tovább visz az úton.

Bárhol is vagy, bármivel is küszködsz, bármennyire is széttöredezett és a romok porától levert, piszkos az életed, Istennek a terve az, hogy onnan mielőbb megszabadulj .

"Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod" - eljött az idő, eljött a nap amikor Isten erejére támaszkodva felemelkedhetsz. Lehet, bűnvallás és megtérés kell mindenekelőtt. Vagy Istenbe vetett hit kérése, önmagunk igazának feladása, megbocsátás és Krisztus mindenek felett való uralkodásának elismerése.

Mindenki jól tudja a saját életére nézve, hogy honnan s miből kell szabadulni, miből kell újra építse élete falait Isten kegyelmére és szeretetére alapozva. Hagyatkozzunk Rá! Higgyük el, hogy Neki van hatalma megtenni mindent! Gazdag kegyelemben azért, hogy megmentsen és segítségünkre siet azért, hogy ne maradjunk abban az állapotban.

„Fölépítelek még téged, és fölépülsz, Izráel leánya!" Ő, egyedül Ő képes a romokból is életet fakasztani! Ennek az életnek a megjelenésének és kibontakozásának minden apró jele az Isten dicsőségét hirdeti! Legyen ez így a mi életünkben is!

Deák Evódia (Cleveland)

LÉGY ALÁZATOS!

"...az alázatosoknak pedig kegyelmét adja." Jak 4,6

Az alázatos szív kegyelemre vágyik, és azt meg is kapja. Kiszolgáltatja magát a kegyelem szelíd uralmának, és ezért egyre nagyobb mértékben nyeri el azt. Az alázatos szívűek a völgyekben lakoznak, ahol a kegyelem folyói kanyarognak, és bőven isznak azokból. Hálásak a kegyelemért, dicsőítik érte az Urat, aki - önmagához híven - meg is adja azt nekik. *Jöjj, kedves olvasóm, alázd meg magad! Légy kicsiny önmagad előtt, hogy az Úr naggyá tehessen!* Talán így sóhajtasz: nem vagyok eléggé alázatos, de lehet, hogy ez már az igazi alázat szava. *Vannak, akik büszkék arra, hogy mennyire alázatosak: ez a büszkeség egyik legrosszabb fajtája.* Tehetetlen, gyámoltalan, méltatlan, kárhozatra méltó teremtmények vagyunk, minden okunk megvan az alázatra, ne legyünk beképzeltek és büszkék! Alázzuk meg magunkat az alázatosság elleni vétkeink miatt, hogy képesek legyünk az Úr irgalmát elfogadni. **A kegyelem megtapasztalása tesz igazán alázatossá, és az alázatos ember aztán még több kegyelmet tud elfogadni**. Hajoljunk meg Isten előtt, hogy felemelhessen! Érezzük magunkat szellemben szegényeknek, hogy Isten meggazdagíthasson! Legyünk alázatosak, hogy Istennek ne kelljen megaláznia, hanem kegyelméből felmagasztalhasson bennünket!

C.H. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza

Aki dicsőíteni akarja Istenét, készüljön föl arra, hogy útján sok próbával találkozik. Csak a megpróbált embert értékeli igazán az Úr. Ha tehát a te utad igen nehéznek tűnne, örülj neki, hiszen ezáltal válik láthatóvá Isten mindenre elégséges kegyelme. Hogy Ő magadra hagyna, eszedbe se jusson, tartsd távol magadtól az ilyen gondolatot. Mindvégig bízhatunk abban az Istenben, aki eddig elégséges volt számunkra.

C.H. Spurgeon

A PUSZTA TERMŐFÖLD LEHET - ÚTI BESZÁMOLÓ

Amikor először fogtam neki e beszámoló megírásának (február vége felé), ezt a címet írtam a lap tetejére: *Az éneklés ideje eljött!* Március előtt álltunk éppen, s egy nagyszerű (születésnapi) ajándékkal a hátunk mögött, az emlékek még egészen elevenen éltek a szívünkben, s a fényképeimen. Az Úr megadta, hogy a **Szentföldön** járhattunk újra, feleségemmel és 26 lelkipásztor társammal együtt, január utolsó 10 napján.

A szabadság szellője – március idusa körül – hirtelen hűvösre változott, sőt viharfelhőket sejthettünk a láthatáron. A 15-i délutáni istentiszteletet már nem tudtuk megtartani az országos zárlat miatt. A *koronavírus* nem csak témát váltatott velünk, de még talán az EH komputerét is az támadta meg. Ez utóbbiból csak annyi igaz, hogy tönkrement, az előző viszont hónapokig tartó programváltoztatásra kényszerítette gyülekezeteinket. A hellyel is szűkébe kerültem akkor, meg az éneklő kedvem is elszállt. Lehet, hogy most meg már idejét múlta egy január végi úti beszámoló? Lehet. Ám a mostani vezércikkben az időről, az átélt élményekről, azok földolgozásáról – vagy éppen a felületes túlszaladásról olvastam, s arra is rájöttem, hogy éppen egy jó oldalnyi helyem van még a lapban; úgy gondoltam, megírom, amit elhalasztottam.

Isten nagyságos dolgairól mindig időszerű énekelni, beszélni, írni, olvasni. Amit izráeli utunk során tapasztaltam ezúttal is, azt Isten nagyságos dolgai között tartom számon. Túravezetőnk (Mickey) egyik mondatát fel is jegyeztem magamnak ezzel kapcsolatban: *„Izráel történetében igazában nem a zsidókon van a hangsúly, nem ők az érdekesek, hanem Isten, aki mindezt véghez vitte, és munkálkodik ma is.”*

Új címet találtam beszámolómnak (egy régen énekelt *Hit Hangjai* énekünk alapján): "*a puszta termőföld lehet*." Remélem a végére érthető lesz, mit értek ez alatt.

Többször is jártam már azon a földön, ahol a Megváltó Jézus járt az időnek teljességén (Gal 4,4). Bizonyára olvasóim is. Egyik út sem volt egyforma. Most több olyan helyre is eljutottunk, ahova eddig még soha. (S mennyi látnivaló volna még – de az idő mindig kevés.) Ezúttal megpróbálok az újabb élményeimre szorítkozni.

Az első két-kétésfél napot az északi országrészben töltöttük. **Cézárea, Karmel hegy, Megiddó és Názáret** volt a programunkban. (Mindegyik megálló egy-egy külön beszámolót érdemelne.)

Megiddóban a 25 rétegnyi civilizációt rejtő, s az ásatások során ebből egyre többet felmutató magaslat a régmúltról beszél; a Jelenések könyve pedig helyet jelöl neki a végidők során is – *Armageddón* (Jel 16,16). Többek között itt halt meg az egyik legkegyesebb király, *Jósiás*, amikor *Nékó fáraót* akarta feltartóztatni (2Krón 35,20-25). Ki érti ezt? Én nem.

A Genezáret tava déli csúcsánál, *Maagan* városkában töltöttük a második és harmadik éjszakát. A csodálatos tó keleti oldalán haladtunk észak felé – ezen az oldalon most jártunk először.

Gadarénusok földje (disznók a tengerbe vesznek: Mt 8,28-34); elmegyünk **Betsaida**, majd nyugat felé a **Boldog Mondások hegye** mellett. A „*hegy*” szó egy zsidó számára azonnal a kijelentés hegyét (*Sinai*) idézi; ott kapta *Mózes* a törvényt. Nem véletlen, hogy a Mester is egy „hegyre” ment föl, s ott tanított (Mt 5,1).

Hamarosan elértük **Kapernaumot**, – ahol „otthon volt” (Mk 2,1) az egyébként názáreti Jézus. Az Úr Jézus az egyik legszebb tanítását a Kapernaumi zsinagógában mondta – az élet kenyeréről, melyet tanítványai *„kemény beszédnek”* tituláltak (Jn 6,60). Sok képet készítettem az „új” 3-4-dik századi zsinagógáról, és a „régi” maradványairól.

Az Úr Jézus szavait itt is beteljesedni látjuk: *„Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Betsaida! ... te is Kapernaum...”* Nem tértek meg, elutasították a legnagyobb tanító szolgálatát – csak romokat látunk. Ugyanakkor reménységre ad okot, hogy nem járt minden város így, vagy nem pusztult el, mint Sodoma. Az Úr Jézus bejárta egész **Galileát** (Mt 4,23). Izráel talán legszebb vidéke a *Galileai tó környéke* - szép kis városokkal, településekkel, a régi emlékeket őrző archeológiai kutatásokkal, a Szentföldre látogató keresztyének sokaságát kiszolgáló üzletekkel, turisztikai berendezkedéssel. Utazó társaimon is látom (többnyire lelkipásztorok és családtagjaikból áll a csoportunk), magam is tapasztalom, hogy lelki épülés, megerősödés, megújulások történnek egy ilyen zarándokút során.

Pilgrim Tours a neve az utunkat szervező társaságnak. Nem csak ők szerveznek Szentföldi utakat – de tapasztalatom szerint ők a legjobbak – megbízhatóság, programszervezés, túravezetés és lelkiség vonatkozásában. Most azért is nevezem meg őket, mert ebben a vírus által megbénított világban, amikor a turistaforgalom teljesen megállt, rajtuk keresztül az egész iparágra – a szentföldi utakat szervező társaságokra gondolok – szomorkodva, egy kicsit reménykedve és imádkozva is értük. Vajon túlélik-e ezt a sok-hónapos szünetet; főként azok, akik kedvezményesen, minimális haszonnal vitték lelkipásztorok és missziómunkások sokaságát a bibliai helyekre? Tartsa meg őket, üzletüket az Úr!

Mivel jó korán indultunk, még délelőtt felértünk a **Jordán folyó eredete** vidé-

kére. **Dán és Cézárea Filippi** is itt van a közelben, a *Hermon hegy* lábánál. A reggeli áhítatunk témája a Jordán folyó eredetéhez közel a 42. Zsoltár és a Jelenések 22. alapján az életadó víz fontossága, szerepe Isten népe életében.

Dán Izráel legészakibb városa ("Dántól Beérsebáig" - gyakori meghatározása egész Izráelnek). A *Salamon* halála után kettészakadt ország északi felében *Jeroboám király* két oltárt építtetett – egyet itt, egyet pedig délen, *Béthelben* – hogy országa népe ne a *jeruzsálemi* templomba menjen áldozni, hanem ezekhez az aranyborjú-oltárokhoz (1Kir 12,28-30). Dán: 3000 éves oltár-maradványok.

Ebédre **Tibériásra** érkeztünk – a tó körüli városok közül ez a legnagyobb. Természetesen Péter halat ettünk – státert (ezüstpénzt, Mt 17,27) azonban hiába kerestük a szájában.

A **Genezáret taván** / *Galileai* vagy *Tibériás tengerén* (ma *Kinneret*-nek nevezik) hajóra szállni – az egyik fénypontja az egész utazásnak. Nehéz szavakat találni arra az „élményre", amit ez jelent. A tengeren nincs egy „út" – amit meg kellene találnunk. Ott hajózott és pontosan azon a tengeren „járt" az Úr Jézus (meg Péter is, de csak rövid ideig).

Még belefért a napunkba az is, hogy az u.n. „*Jézus hajót"* megnézzük, **Magdala** közelében, egy múzeumban (Yigal Allon Museum, Ginosar). Az első századi – Jézus korabeli, 8.3x2.3x1.3 méteres, 15 személy befogadására alkalmas halászhajót 1986-ban fedezték fel a tóban. 11 évbe került, mire szakszerűen kiemelték, időtállóvá és kiállíthatóvá tették.

Megpróbáltam, de nem sikerül még rövidebben fogalmazni, a hely viszont elfogyott. Lehet, hogy még folytatni fogom.

Herjeczki Géza

JESUS: KING OR HOBBY?

If I were asked to die for him, or—much worse—watch my family die for him, I hope I would remember this fact: what matters most is not when we die or how, but why. We will all die one day, unless Jesus returns first. Our death may be slow and agonizing or quick and painless, but it will eventually come. If we are asked to die for Jesus, we will show the world and ourselves whether he is our King or our hobby. - ***Jim Denison***

Ha Jézusért meg kellene halnom, vagy – ami még ennél is nehezebb – végignéznem, hogy a családom meghal érte, remélem, eszembe jutna: nem az a lényeg, hogy mikor és hogyan halunk meg, hanem, hogy miért. Mindannyian meghalunk egyszer – hacsak nem jön vissza Jézus azelőtt. Halálunk lehet lassú, fájdalmas, vagy éppen gyors és könnyű, de előbb-utóbb eljön. Ha Jézusért meg kellene halnunk, kiderülne a világ előtt, s magunk előtt is, hogy a Királyunk-e Ő, vagy csak a „hobby"-nk.

We must not make our heavenly Father into an impersonal "Force." We must not believe in America more than we believe in Jesus.

DR. JIM DENISON

denisonforum.org

O Lord,
The house of my soul is narrow;
enlarge it that you may enter in.
It is ruinous, O repair it!
It displeases Your sight.
I confess it, I know.
But who shall cleanse it,
to whom shall I cry but to you?
Cleanse me from my secret faults, O Lord,
and spare Your servant from strange sins.

- ***Augustine of Hippo*** (AD 354-430)

MISSIONARY FUND

The purpose: supporting the missionary initiatives of our young people. Donations from this fund will be allocated by the Missionary and Benevolence Board at its mid-year meetings. The written applications addressed to the MBB should state the goals and the duration of the mission trip, and should include a letter of support from the pastor of the applicant.

Contributions can be mailed to the Treasurer (address on page 2).

AMERICA, YOU EXIST BY MY POWER

by Max Lucado

Every national privilege can be traced back to the hand of God. If we have liberty, we can thank the One who came to *"proclaim liberty to the captives… to set at liberty those who are oppressed"* (Luke 4:18 NKJV). If we enjoy a robust economy or a high tide of justice, we don't limit our thanks to senators or the Supreme Court; we thank God.

Tally this up. God makes the boundaries. He determines the leaders. He dispenses the blessings. And America exists by the power of God. Can we afford to forget this—can we afford to sever this single, silver strand that supports the whole framework of our republic? Only at terrible risk.

"If you ever forget the Lord your God and follow other gods, worshiping and bowing down to them, you will certainly be destroyed" (Deut. 8:19, NLT).

"America," God says, **"you exist by My power."** That's the first reminder. But God doesn't stop there. A second reminder commands our attention.

America, you exist for My glory.

Recall what God said through the prophet, *"I will demonstrate my glory among the nations"* (Ezekiel 39:21, NLT).

God does not need the United States in order to advance His cause. He lobbies no country and depends on no government. *"No, for all the nations of the world are nothing in comparison with him. They are but a drop in the bucket, dust on the scales. He picks up the islands as though they had no weight at all. The nations of the world are as nothing to him. In his eyes they are less than nothing—mere emptiness and froth"* (Isaiah 40:15, 17 NLT).

Suppose -just suppose- God's glory became America's prayer and priority: *"Not to us, O Lord, not to us but to your name be the glory"* (Psalm 115:1). Suppose our elected officials daily asked. How can we honor God in our decisions? How can this school introduce students to God? How can this army promote the name of God?

Remember, who manages the hearts of rulers? Who prompts the decisions of kings? God does. God can change a nation.

For that reason, we must pray—pray with all our hearts—that America would turn back to God.

"Help us, O God our Savior, for the glory of your name; deliver us and forgive our sins for your name's sake" (Psalm 79:9).

WHEN A TOWN COMES TOGETHER

The following is an example of an entire town pulling together through hard times with the sole intention to help the needy. The best headline for this example could be ***"Morovica Joins Together!***" because it all started with a Facebook group that was created with this name at the start of the pandemic.

I am talking about my hometown that we locals call Morovica. It is also known as *Bacskossuthfalva* in Hungarian, or *Stara Moravica* in Serbian. The town is located halfway between Belgrade, the capital of Serbia, and Budapest, the capital of Hungary. It is situated in the north central geographical region of Backa, a region of the province of Vojvodina in Serbia. The town has a Hungarian ethnic majority with two major religious denominations present; Catholic and Protestant. Morovica is surrounded by varied and fertile plains. Its people celebrate their rich cultural heritage and honor their past.

This is not the first time that the community comes together united by a common goal. They joined forces in the 1990s when they collectively agreed to refuse the orders of the military commanders and obstructed participation in the Balkan wars. The town's nearly five thousand inhabitants choose to live in peace and harmony, respecting each other's traditions and that of their neighbours.

As we were facing a significant problem of the pandemic, it was expected that the community would cooperate again. After the creation of the Facebook page, the first thoughts that were shared by many were concerns like: *"What is going to happen with the elderly; those who are sixty-five and older and not allowed to leave their homes?" "Who is going to help them with their groceries and medical needs?"* Several of us were looking for answers and, on the same day as these questions surfaced. We agreed to create a small group dedicated to taking the first steps toward finding a solution and accomplishing the objective of aiding the most vulnerable in our community.

Due the current situation, some of the local people could not return home from abroad and their vulnerable and frail elderly family members were left alone. The work of this group became crucial in finding out who these elderly individuals were, what were their needs and designing a plan to help them. There were cases when the shopping bags had to be lifted into the houses through the window because the person was not able to open the door. Since these people have already experienced crisis situations, such as bombings, war and economic crisis, they did not need prompting to think of creative ways and come up with common-sense solutions.

In a short period of time, several individuals volunteered to join the community action. Donation boxes started to appear in the local shops for food and essential items. We also received some financial donations, so the phones were ringing, and the inbox messages were full. Everyone wanted to do something. Everyone wanted to be a part of doing something useful.

As the news of the approaching pandemic and panic kept pouring in through the media outlets, the government and the people were scared. This community already experienced a lot of difficult times in the past and, in this situation, they did not hesitate even for a minute to take action. However, Serbia is one of the poorest countries in Europe. The average person doesn't have any savings; they do not have enough income what to save from. The miracle is that, despite this disadvantaged economic situation, the donations kept coming, and soon, we managed to start sharing them with the people in need.

We regularly update our progress on social media, and this makes the community feel a bit better and more secure knowing that they are not alone. One of the recent posts said: *"Yes! I am proud of Morovica and that we can collaborate!"* Another one added: *"We grumble and complain but when there is a need, we stand united!"*

The Facebook group is strictly banned from any political advertisements and influences. This decision was not really welcomed by some organisations who intended to use it as part of their campaign. Yet, this is Morovica, where we are connected to each other in thousands of ways and we don't leave anyone behind and if we share whatever we have.

The local council also started to take useful actions. Around twenty to thirty seamstresses began to sew facemasks and soon everyone in town received one. These facemasks are washable and reusable. This is a very smart and economically sound choice, because it's still hard to buy any facemasks anywhere in the country.

Calls kept coming in with uplifting messages. The relatives of the former Korona (Crown) Hotel's owner contacted us to help with a significant financial donation. Their family roots are from this town, and they pledged their support. Their kind gesture was especially moving since the property of this family was confiscated by the government agencies in the past and to this date, they still did not manage to regain their rightful ownership. The local Art Union donated some paintings for auction and offered us the profit. Other people offered their skills and their time.

In the meanwhile, more and more people have lost their jobs. Public transport stopped completely. Healthcare is operating only in emergency cases at the present. The government announced a sixteen to forty hours curfew, which means during specific times and days no one is allowed to leave their homes.

People keep asking: "*What is going to happen now?"* -- We don't know. But we keep up and do our best. *"What will happen next?*" We are still looking for solutions, collecting and sharing donations. We are very grateful for every help. It's not an easy decision to decide how to share all the donations as it is really difficult to be fair and equal in every way, but we are trying our best.

The lesson for all of us from this example is that when people come together, miracles can happen. Finally, when we will be out of this situation, we will be able to look back and say that we did all that we could and move forward with a peaceful mind.

Zoltan Nyúl, MEd, MA, is Baptist Pastor. For the past seven years he has been Lecturer at the Baptist Theological College of Novi Sad, Serbia. For the past thirty-two years he has been High School Professor of History and involved in Baptist ministry and humanitarian aid nationally and internationally. Currently, he is member and representative of Hungarian Baptist Aid in Serbia.

The author is thankful for the translation of this text from Hungarian into English by *Julianna Kalman.*

Photo: Zoltan Nyúl ***www.ebf.org***

ÉRTHETETLEN ÉRZELMEINK (4) - AZ ÖRÖM

Mikor az emberek megtudják, hogy pszichiáter vagyok, sokszor kérdeznek a depresszióról, indulatkitörésről vagy szorongásról. Miért is vannak ezek, hogyan lehet segíteni rajta, ki hajlamos rá stb. Az embereket foglalkoztatják ezek a kérdések. Sok szó esett a sorozat korábbi részeiben róluk. Ritkán kapok azonban kérdést az *örömről*. Ez nem csak a laikusokkal van így, ugyanez a helyzet a szakemberekkel. Sok-sok éven át a pszichológusokat és pszichiátereket szinte csak a *félelem, harag, szomorúság* és más mentális nyavalyák érdekelték. Mintha nem is érdekelte volna őket, hogy mi az oka az örömnek. Mintha az öröm lenne a természetes alapállapot, és az nem igényelne semmiféle magyarázatot. Pedig nem kell különösen magas érzelmi intelligencia ahhoz, hogy észrevegyük, hogy míg a *szomorúság* mintegy gravitációs mező behúz, a *harag* egy szunnyadó vulkánként felrobban, és a *félelem* csak úgy ránk tör, az *öröm* sokszor a legkézenfekvőbb pillanatokban hagy cserben minket. A használt képek is azt sugározzák, hogy a negatív érzelmeknek ereje van, de mintha az öröm csak ott settenkedne az életünkben, mintegy röpke vendég, aki sokat ígér, de keveset szállít - ahogy az angol mondaná. Pedig képmutatónak kell lenni ahhoz, hogy tagadjuk, hogy életünk célja az öröm. Olyanok vagyunk, mint a molylepke, csak mi nem a fény felé repülünk, hanem az öröm felé.

Ezért hozott aztán nagy áttörést az 1970-es években, amikor a pszichológusok rácsodálkoztak, hogy nem is értjük ezt az örömöt. Rájöttek arra, amire a testet kezelő orvosok jó pár száz évvel korábban, hogy ahhoz, hogy értsük a betegségeket, először értenünk kell az egészségeset. A kórélettant csak élettan után lehet tanítani, és az anatómia kurzus meg kell hogy előzze a patológiát. Most kicsit én is hiányt pótolok tehát, mert lehet, nekem is ezzel az érzelemmel kellett volna kezdenem a sorozatot.

MI AZ ÖRÖM?

Az elmúlt évtizedekben nagy előrelépés történt a boldogság és öröm biológiai és pszichológiai megértése tekintetében. A pszichológiának egy külön ága jött létre, a *pozitív pszichológia*, ami elkezdte tudatosan vizsgálni azt, hogy *mitől leszünk boldogok?* Az első legfontosabb, szinte triviális megfigyelés, hogy bár nagyon sok dolog okoz pillanatnyi, ideig óráig tartó gyönyörűséget (Zsid 11:25), kevés dolog okoz tartós boldogságérzetet. Ennek biológiai okai is vannak. Az emberi agyban van egy "jelzőberendezés", ami arra szolgál, hogy az ember észrevegye, ha valami a vártnál jobban alakul. Erre azért van szükség, mert az ember önkéntelenül is figyel a negatív eseményekre; ahogy a korábbi részekben írtam: a negatív érzelmek kegyetlen tanítómesterek. Azonban azt kísérletek is igazolják, hogy azok az emberek, akik csak negatív tapasztalatokból tanulnak, nem tanulják meg sokszor megfelelően kezelni a helyzeteket, vagy más szóval szuboptimális a tanulásuk. *Azt a rendszert, ami jelez, hogy valami jó történt, dopamin rendszernek hívják* - arról az ingerületátvivő anyagról, amit az agy ilyenkor kibocsát.

Konkrétan, képzeld el, hogy a buszmegállóban állsz egy dermesztő hideg napon, és úgy gondolod, hogy a busz óránként jár. Tudod, hogy hosszú várakozásnak nézel elébe. Egy perc didergés után azonban befut a busz, és te nagy örömmel foglalod el a meleg ülést. Mi történt? Amikor a busz ilyen váratlanul feltűnt, *dopamin* szabadult fel, *ami erős örömérzést okozott. Ez segít a tanulásban.* Ha ez a jó élmény megismétlődik néhányszor, az ember megtanulja, hogy a busz valójában gyakrabban jár, mint gondoltuk. Kísérletek megmutatták, hogy a következő alkalommal amikor a busz korábban jön, már sokkal kevesebb dopamin szabadul fel, míg végül egyáltalán nem szabadul fel dopamin. A jót könnyű megszokni, a busz érkezése nem váratlan többé (megtanultuk), ezért nincs szükség dopaminra se, nem is jár érte öröm. Ha azonban nem jön a busz, akkor a dopamin sejtek kibocsátása még a meglévő minimum alá esik, és erős diszfória vesz rajtunk erőt. Hogy a dopamin, és a hozzá társuló örömérzet mennyire szükséges a tanuláshoz, azt Parkinson kóros betegeken lehet látni. Ezek a betegek kevés dopamint termelnek, ami ahhoz vezet, hogy a gyógyszereik nélkül képtelenek hatékonyan tanulni jó dolgokból. Az angol mondja hogy "stick or carrot", mintha ők csak a "virgácsból" tudnának tanulni. Azonban az öröm és a tanulás összekapcsolása oda is elvezet, hogy megértjük az öröm problémáját, nevezetesen, hogy *illékony.* Ennek számtalan példája van. Amikor például valaki eljut a karrierjében oda, hogy hirtelen megugrik a fizetése. Először a világ királyának érzi magát, de fél év múlva már kezdi megszokni, hogy ennyi a fizetése, aztán egy év múlva már azon töri a fejét, hogyan lehetne még többet keresni. Ugyanaz a fizetés, de míg egy éve új volt és váratlan, ma megszokott, és megtanult, többé nem jár érte dopamin. Ugyanez történik a nagyobb házzal, és legyek kicsit merész: a szép feleséggel, meg mindennel. Ezért mondta valaki, hogy "meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk". Ez nem új felismerés, csak ma már jobban értjük, hogy miért van így. És minél erősebb a dopamin felszabadító hatása egy élménynek, annál nagyobb a csalódás, amikor az elmarad, és erősebb a késztetés, hogy újból átéljük. Az összes ismert kábítószer a dopamin rendszerre valamilyen hatással van, vagy direkt vagy indirekt módon. Csak míg a "természetes" élmények olyanok, mintha egy öntözővel locsolnánk az agyunkat, ezek a drogok olyanok, mintha egy közeli gát átszakadt volna. Lehetetlen ellenállni a késztetésnek. Ezt a *hedonista* paradoxont, nevezetesen, hogy minél nagyobb a rövid távon az élvezet, annál nagyobb a hosszú távon a kiégés, már a régiek is ismerték. Az oka az, hogy *a dopaminhoz egyszerűen hozzászokik az agyunk.* Van egy drog, amit minden olvasó használ, és javaslom, kísérletezzünk rajta egy kicsit, hogy átérezhessük, milyen egy drogfüggő élete: ez a *cukor.* Jelenleg 100x annyi cukrot fogyasztunk, mint az 1900-as években. Míg egy 1900-as évekbeli karácsonyfán egy alma az maga volt az öröm, a mai ember nem tud mit kezdeni ezzel a képpel.

Ennek megfelelően az újonnan indult pozitív pszichológia nem a pillanatnyi örömre fókuszált, hanem arra, hogy *hogyan lehet valaki tartósan kiegyensúlyozott és boldog.* Itt sincs semmi új a nap alatt, hiszen a klasszikus hedonizmusra már az ókorban megszületett az *epikureusok* moderált válasza, akik szintén a tartós boldogságot tartották a fő célnak életükben.

Mi tehát a tartós boldogság titka?

A pozitív pszichológia egyik nagy eredménye, a *flow* leírása, egy magyar emberhez köthető. *Csíkszentmihályi Mihály* neve egybenőtt a pozitív pszichológia és a flow fogalmával. (Igen, ilyen névvel is be lehet futni Amerikában, bár minden könyvben hozzáteszik a kiejtést is: Me-HIGH chick-sent-me-HIGH-ee.) Csíkszentmihályi befutott alkotókat és művészeket interjúvolt meg, és kereste, hogy mikor voltak legjobban megelégedve az élettel, mikor érezték legjobban, hogy van értelme annak, amit csinálnak. Azt figyelte meg, hogy ha valaki egy olyan feladatot kapott, ami *túl könnyű* volt, akkor hamar rátört az unalom, ha valakinek *túl nehéz feladata* volt, akkor frusztrálódott. Ha azonban a feladat pont annak a határán volt, hogy volt benne még kihívás, de meg tudta csinálni, akkor az illető képes volt elfelejteni mindent maga körül, teljesen elmélyedni a feladatban, és akár órákig örömmel és megelégedéssel csinálni azt a folyamatot. *Ezt az élményt nevezte el aztán flow-nak, utalva az élmény magával sodró voltára.* A flow elsősorban egy

pszichológiai fogalom, de egyre jobban értjük a biológiai hátterét is, az elmúlt évek idegbiológiai kutatásai alapján. Az agyat globálisan vizsgáló képalkotó eljárások azt mutatták meg, hogy vannak olyan hálózatok az agyban, amiket akkor használunk, amikor egy adott feladatban el kell merülni. Ezeket *feladat-orientált hálózatnak* nevezték. Ezzel szemben nagy felismerés volt, hogy az agyban van egy *alapállapot-hálózat* (default mode network), amit akkor használunk, amikor nem csinálunk semmit, vagyis jobban mondva *álmodozunk és magunkról gondolkodunk*. (Csak egy érdekes adalékként említem, hogy egyes vizsgálatok szerint TV nézés közben ez a hálózat aktívabb, nem a feladat-orientált. Ez sok mindent elárul a TV nézésről, mint agyi tevékenységről.) Ezt a két hálózatot úgy kell elképzelni, hogy verseng egymással, hogy most melyik legyen aktívabb? Amikor az egyik aktív, a másik elhallgat. Ha megyünk az autópályán és gondolkodunk, hogy a munkatársunk hogyan tett keresztbe nekünk, akkor *az alapállapot-hálózat aktív,* de ha hirtelen eltévedünk, és keressük, hogy hogyan módosítsunk útvonalat, akkor *a feladat-orientált lesz aktív.* Egyszerre nem lehet mindkettő aktív. Nagyon érdekes, hogy a flow pont ott alakul ki, amikor egy feladat nem annyira könnyű, hogy a feladat-orientált állapot csak úgy kikapcsolhat (mint például vezetés közben), de nem nehéz annyira, hogy elég váratlan sikert kaphatna az ember mindeközben; azaz kicsi dózisokban dopamint, de moderáltan, úgy, hogy meg kell dolgozni érte. A flow igazából egy epikureus ideál, a tartós öröm receptje; fel is kapták a mai világban.

Érdekes, hogy mi is nagyon sokszor a *kényelmes* és az *élménydús* határán keressük a boldogságot. Legalább az egyikre törekszünk, de ha lehet mindkettőt szeretnénk kimaximalizálni. De azt is hamar belátjuk, hogy ez a kettő ugyanúgy verseng egymással, mint az alapállapot hálózat (kényelem), és a feladat-orientált hálózat. Érezzük, hogy *a kényelem önmagában unalmas lesz, az élmény meg túl fárasztó.* Valahogy a kettőt együtt akarjuk. Alkottam is egy új magyar szót: *kélmény.* Kényelem és élmény, ez a mai 21. századi epikureus álom.

Még érdekes a flowal kapcsolatosan, hogy figyeljük meg, hogy a feladat-orientált állapotban elveszik az én, a szelf, míg az alapállapotban megjelenik, sőt az kerül a középpontba. A "magunkról" gondolkodás, az önmagunkon való rágódás, az önsajnálat, vagy önostorozás, vagy önteltség - megannyi jel valamiféle rossz érzelmi állapotra. A kutatások valóban igazolták, hogy például depresszióban az ember bele ragad ebbe az alapállapot hálózatba, körbe-körbe, csak önmagáról gondolkodik, és nem tud kitörni, nem tudja lefoglalni magát, nem tud a feladat-orientált állapotba kerülni. Eszerint a modell szerint, az önmagunkról való megfeledkezés képessége az út a boldogsághoz. Ez kicsit keleti filozófiának hangzik, fogalmazzuk akkor inkább így: *magunkra fókuszálva nem fogjuk megtalálni a boldogságot*; ez már egy jó kiindulópont lehet mindannyiunk számára.

NE VESZTEGESD EL AZ ÖRÖMÖT!

Remélem kicsit szemet szúrt a bevezetőben az a mondat, hogy *"képmutatónak kell lenni ahhoz, hogy tagadjuk, hogy életünk célja az öröm."* Bevallom én sem így lettem nevelve. Micsoda hedonista hozzáállás ez - kérdezhetnénk. Hát Isten, erény, család, haza - nem ezekért élünk? Nemde a helyes keresztyén hozzáállás egyfajta sztoicizmus, azaz az érzelmek megfékezése, és uralása? Az öröm mint melléktermék, még rendben lenne, de mint cél? Hát nem önző ez?

Valóban, ha visszaugrunk az előző fejezethez, *Tim Keller* nagyon egyszerűen két szóval össze tudná foglalni a tartós megelégedett boldogság titkát, amivel epikureus barátaink is egyet értenének: *biztonság és jelentőség* (security and significance). Majdnem minden vágyunk mögött e kettő egyike, vagy vegyes kombinációja van meg - a *kényelem és élmény* is pont ezt a kombinációt takarja. Vagy vegyünk mindennapi példákat: ha megkapom ezt az előléptetést, akkor végre megkapom az engem megillető tiszteletet; ha elvesz ez a férfi, akkor biztonságban van a jövőm; ha jó cikket írok, akkor vagyok valaki stb. A probléma nem is azzal van, hogy vágyunk biztonságra és jelentőségre, hanem hogy hol keressük azt. A klasszikus hedonista vagy az epikureus hedonista modell mögött ugyanaz az önzés rejlik: csak az érzés a cél. Nem számít, mi adja ezt az érzést - amennyiben az mindent lenyűgöző (klasszikus hedonista) vagy tartós (epikureus).

Azonban ez nem változtat azon, hogy vágyaink ott vannak - betöltetlenül. Itt ez most nem csak akadémiai rágódás, de nagyon is gyakorlati probléma. Mert *miért hagyják ott a gyülekezeteket a fiatalok? Molylepkék ők is, akik az öröm felé szállnak*. Sokszor erre az "örömkeresésre" nagyon rossz választ adunk nekik. Megijedünk a vágyaiktól, és igaz sztoikusok leszünk, tudatos "észhívő" válaszokkal látjuk el őket. Pedig azt kellene mondanunk nekik, amit *C.S. Lewis* írt a *"The weight of glory"*-ban, hogy *"nem az a baj, hogy a vágyaid túl nagyok, hanem hogy túl kicsik."* Az, hogy vágysz egy otthonra, de *nem vágysz a végső otthonra*;

vágysz egészségre, de *nem vágysz örök életre*;

vágysz emberi megbecsülésre, de *nem vágysz arra, hogy Isten mondja, hogy jól van hű szolgám;*

vágysz pénzre, de *nem vágysz menynyei kincsekre;*

vágyódsz okosságra, de *nem vágyódsz szentségre,* és sorolhatnám.

A vágyaink patetikusan kicsik. Mai napig emlékszem, amikor a családdal *Bostonban* voltunk, az *Aquariumban*. Sorban álltunk a jegyért. A kasszák előtt elhelyeztek néhány kicsi, pár literes akváriumot, néhány színes hallal. Az előttünk jegyet váltó család 5 év körüli gyereke ámulattal nézte a színes halakat. Mikor megkapták a jegyet, a család tovább akart indulni, be a hatalma akváriumok felé, ahol cápák, delfinek, ráják, fókák, meg megannyi csoda várta őket. Kivéve az 5 éves gyereket, aki kisebb fajta temper tantrumot vágott le, hogy őt el akarják rángatni a vizes táljától. Ilyenek vagyunk mi is, csak még szánalmasabbak.

A keresztyén *örömhír* pont az, hogy nagy vágyainknak van egy nagy betöltője, *Jézus Krisztus, ő a mi biztonságunk és jelentőségünk*. Semmi sem választhat el az ő szeretetétől (Róm 8:39). Ebben benne van, hogy biztonságban vagyunk, és hogy a világmindenség Ura szeret minket. Ezért nem kell többé bizonygatnunk, hogy vagyunk valakik! Nem hiába hívják örömhírnek. *John Piper* odáig megy, hogy az öröm nem választható el az Isten dicsérettől. Híres mondása: *"Isten akkor dicsőül meg legjobban bennünk, mikor mi a legmegelégedettebbek vagyunk Őbenne."* Vagy *Szent Ágoston* a *Vallomásokban: "Te ébreszted föl bennünk magasztalásod örömét, mert magadért teremtettél bennünket, és nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned."* Vagy ahogy a *westminsteri káté* tanítja: *„az ember fő célja, hogy Istent dicsőítse és benne gyönyörködjön."* Ezek az elődeink mind keresztyén hedonisták voltak, akik rájöttek, hogy erre lettünk teremtve, *ez életünk célja: az Istenben lévő öröm, gyönyör és boldogság,* és hogy ez szétválaszthatatlan *Isten dicsőítésétől.* Ne vesztegesd el tehát ezt az örömöt!

Dr. Árgyelán Miklós

A BÁNAT? EGY NAGY OCEÁN

A bánat? egy nagy óceán.
S az öröm?
Az óceán kis gyöngye. Talán,
Mire fölhozom, össze is töröm.

Petőfi Sándor

NÉHÁNY ÖRÖM-IGE A BIBLIÁNKBÓL

Zsolt 16,11 Te tanítasz engem az élet ösvényére, **nálad teljes az öröm**, jobbodon örök gyönyörűség van.

51,14 Add vissza nekem **szabadításod örömét**, és az engedelmesség lelkével támogass engem.

Péld 14,13 Nevetés közben is fájhat a szív, és **szomorúságra fordulhat az öröm is.**

Ézs 35,10 Hisz az ÚR megváltottjai megtérnek, és ujjongás közepette a Sionba jönnek. **Örök öröm lesz fejükön,** vigasságot és **örömöt találnak**, és eltűnik a fájdalom és sóhaj.

Ézs 52,7 Milyen szépek a hegyeken az **örömhírt mondó** lábai, aki békességet hirdet, jó hírt mond, szabadulást hirdet, aki azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!

Ézs 55,12 Mert **örömmel jöttök ki,** és békességben vezetlek benneteket. A hegyek és halmok ujjongva énekelnek előttetek, és tapsol a mező minden fája.

Ézs 61,1 Uramnak, az ÚRnak lelke van rajtam, mert fölkent engem az ÚR, hogy **örömhírt mondjak** a szegényeknek.

Ézs 65,18 Ezért **örüljetek és örvendezzetek mindörökké** azoknak, amiket teremtek. Mert íme, Jeruzsálemet jókedvre teremtem és népét **örömre**.

Jer 31,13 Akkor táncolva **örvendezik** a szűz, az ifjak a vénekkel együtt **örülnek**. Gyászukat **örömre fordítom,** megvigasztalom és megvidámítom őket bánatukból.

Róma 14,17 Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és **Szentlélek által való öröm.**

Jn 15,11 Ezeket mondtam nektek, hogy az **örömöm bennetek legyen, és a ti örömötök beteljék.**

Jn 16,22 Hasonlóképpen ti is most szomorúságban vagytok, de ha majd ismét meglátlak titeket, **örülni fog a szívetek, és örömötöket senki sem veszi el tőletek.**

TE VAGY MENEDÉK

Törzsednek vagyok gyenge hajtása,
óh, örök élet virágzó fája.
Nedveddel táplálsz, vihartól megvédsz,
vadhajtást metszed, miként jó kertész.

Hozzád tartozni, oly nagy boldogság,
nincs mitől félni, karod biztonság.
Átölel engem, bajok hulláma
nem ragad el, bár erős sodrása.

Szél s víz csendesül, hallgat szavadra,
irányít égen, földön hatalma.
Te kezedben van a kormánykerék,
nem vak sors vezet, Te vagy menedék.

Schvalm Rózsa

KÁRPÁTALJA

Ezek a rendkívüli idők, hála az Úrnak, hogy a gyülekezeteink lelki életére nem igazán voltak kedvezőtlen hatással. Persze a legszigorúbb korlátozások alatt nem gyakorolhattuk a közösséget a korábbiakhoz hasonlóan, de *találtunk más*

Nagy-Kasza Dániel és családja

módot erre. Lona kedden a *beregszászi*, csütörtökön a *zápszonyi nőtestvérekkel* tart online bibliaórát és néhány hete pedig egy kisebb női konferenciát is sikerült megszervezni, amibe több, mint 40 nő, asszony kapcsolódott be Kárpátaljáról.

Pénteken a férfiakkal tartunk olyan *bibliaórát*, aminek az első 20-30 percét a zenei alapok elsajátítására szánjuk. Hálásak vagyunk, hogy magyarországi testvéreink már jelezték azt, hogy online szívesen segítenek ezekben a zenei tanulmányokban. Ezenkívül a férfiakkal kisebb csoportokban gyakran *együtt dolgozunk a beregszászi imaháznál* és ezt kihasználjuk arra is, hogy közösen imádkozzunk, lelki dolgokról beszélgessünk.

Az istentiszteletek közvetítését is elkezdtük mind a beregszászi, mind a zápszonyi gyülekezetben, amit *zárt Facebook csoportban* oldunk meg. Természetesen figyelünk az éppen aktuális rendelkezésekre és így előfordul, hogy egy adott helyen több istentiszteletet tartunk egymás után.

Mindenki, aki tehette elkezdte *művelni a földjét*, bevetette, gondozza, készülnek a nehezebb időkre. Nekünk *az Úr, a gyermekeiket egyedül nevelő édesanyákat helyezte a szívünkre.* Most öt ilyen család van a gyülekezeteinkben. Ők nehéz helyzetbe kerültek, mert a járvány miatt csak egy részét kapják meg a korábbi fizetésüknek. Nekik a *Kárpátaljai Második Esély Jótékonysági Alapítványnyal* magyarországi „testvércsaládokat" keresünk. Olyanokat, akik nemcsak anyagilag, hanem lelkileg is készek arra, hogy legalább egy fél éven keresztül segítsék, támogassák őket.

Ami egy kicsit bizonytalan, az a nyári *gyerektáborok és a családi programok* szervezése.

Mégsincs okunk panaszkodni, hiszen éppen ezek az idők mutatják meg leginkább egy gyülekezet életében annak egészségét, stresszkezelő képességét. *Isten kegyelme, hogy minden körülmény ellenére nemcsak megtart minket, hanem növekedést is ad népének.*

Nagy-Kasza Dániel

Magyar Baptisták Világszövetsége
Hungarian Baptist World Alliance

A MABAVISZ elnöksége:

Elnök: *dr. Gergely István* (Amerika)
Alelnökök: *Papp János* (Magyarország)
Pardi Félix (Erdély)
Főtitkár: *Durkó István* (Magyarország)

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A *Magyar Baptisták Világszövetségébe* hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az Evangéliumi Hírnök olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő test-véreiért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvérekért és az egyház vezetőiért, *Papp János* elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Pardi Félix* elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *dr. Gergely István* elnökért és munkatársaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Nyúl Zoltán* és *Nagy Tibor* lelkipásztor testvérekért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Dóczé Bálint* lelkipásztorért és munkatársaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Nagy Csaba* lelkipásztorért és munkatársaiért.

IGAZ VAGY HAMIS?

Kérdések ***Gerzsenyi Sándor: Bibliai fejtörő című könyvéből*** (Pécs, 2004.)

1. Méfibóset Jónathán fia volt.
2. Nincs Z betűvel kezdődő bibliai könyv.
3. Saul jósnőhöz ment Názáretbe.
4. Isten tizenkét csapást mért Egyiptomra.
5. Potifár Jákób fia volt.
6. Priszcilla és Drusilla nővérek voltak.
7. Orpa Naomival és Ruth-tal ment Betlehembe.
8. Hágár Ismael édesanyja volt.
9. Káleb újtestamentumi személy.
10. Elizeus tette azt, hogy a fejsze úszott a vízen.
11. Priszcilla Akvila férje.
12. Ahasvérusról Eszter könyvében olvasunk.
13. A Példabeszédek Könyve a Zsoltárok után következik.
14. Og egy hatalmas király neve a Bibliában.
15. Bernice nem bibliai név.
16. Absolon Saul fia volt.
17. Bemerítő János a tizenkét tanítvány egyike.
18. A Biblia szerint Isten Káinra egy jelet tett.
19. Banánról nincs szó a Bibliában.
20. Szanhérib Jákób egyik fia volt.

VÁRJ GYERMEKEM !

Fűr Béla — William J. & Gloria Gaither

1. Hogy- ha ösz - sze - tört már szí - ved ------- és e - rőd is el - fo - gyott, Min - den si - ke - red s re - mé - nyed el - ha - gyott. ----------
2. Így hát bíz - zál Ben - ne szün - te - len, ------ hisz ha - mar visz - sza- jön, Min - den föl - di kincs - re moly és rozs - da vár. ----------

'Ve - led le - szek'- hisz meg í - gér ------ te Ő egy i - gaz jó ba - Ő - ná ------- la van é - gi kin - csem, ezt én val - lom s jól tu - rát, E - ső u - tán í------- gért fé - nyes nap - su - gárt. dom, E - zért vá - rom Meg - vál tó - mat visz - sza már.

CHORUS

Várj gyer - me - kem, kö - zelg már a haj - nal, Köny - nye - id le - törlöm nem - so - ká'. ------ Várj gyer - me - kem, kö - zelg már a haj - nal, Ott di - cső é - gi fény - ben vá - rok rád.